

jon a pk-i kar és a pártpolitikai apparátus arról is, hogy a bajtársak szabadidejükben meleg szobában — kultúrfelvilágosító vagy háló szobában, stb. — kulturális pihenéssel, vagy a szabadban rendezett — a kiképzés nehézségeit leküzdeni segítő — sporttal tölthessék.

Meg kell érteni, hogy az indokolatlan gyengélkedők, vagy a gondatlanságból történő megbetegedések magas száma fékezi a kiképzés erőteljes előrehaladását. Ez azt jelenti, hogy a sok gyengélkedő kiesik a kiképzésből és az egész egység kiképzését visszaveti és az egész kiképzési év folyamán kinlódunk kell a lemaradottakkal. Az indokolatlanul gyengélkedőre járókat, akik kihúzzák magukat a feladat — esküben vállalt — kötelezettsége alól, meg kell fenyíteni, meg kell egységük előtt szégyeníteni.

A pártpolitikai apparátusnak irányt kell vennie arra, hogy az egyes harcos kiképzésének lezárásával a legjobb munkát végzőket a Párt tagjelöltjeinek soraiba és a DISz-tagságba felvegyék. A felvételtől bízzák meg őket a rajkiképzés ideje alatt rájuk váró feladatokra. Adjon a Párt és a DISz-szervezet számukra konkrét feladatokat, kísérje munkájukat állandó figyelemmel.

Ez a cikk távolról sem öleli fel a rajkiképzéssel kapcsolatos pártpolitikai munkát teljes egészében és részletében, hanem csak rámutat néhány döntő kulcskérdésre, amelyeken keresztül a rajkiképzés idejében a pártpolitikai apparátusra váró sokrétű feladatot a politikai munkások meg tudják oldani. A politikai tisztek, pártpolitikai munkások feladata, hogy a kiképzés minden szakában megtalálják a sikerhez vezető helyes módszereket.

Ha a pártpolitikai apparátus a rajkiképzés időszakában felhasználja az egyes harcos kiképzésének időszakában szerzett tapasztalatait, ha ismét alaposan áttanulmányozzák a Honvédelmi Miniszter Bajtárs parancsát és az elmúlt kiképzési évet kiértékelő beszédét és ha munkájuk során még jobban erősítik és mozgósítják a Párt- és DISz-szervezeteket a Honvédelmi Miniszter Bajtárs parancsának teljesítésére, akkor az eredmény nem maradhat el, akkor hatalmas lépést tesznek a további még nagyobb feladatok sikeres megoldása felé.

NAGY LASZLO

örmeister

A POLITIKAI NEVELÉS HIÁNYOSSÁGAI A CSAPATNÁL

Mindenki, aki kiképzéssel, emberekkel foglalkozik, tapasztalhatta már, hogy azok a bajtársak, akik a politikai ismeretek elsajátításában élen haladnak, katonai kötelezségeiket és feladataikat is elsőrendűen végzik. Mászóval, a katonai kiképzéshez való jó viszony alapja a politikai képzettség, a politikai öntudat.

Feltehetjük a kérdést: Miért van ez így?

A felelet egyszerű, világos. A katonai élet fáradalmakkal, testi és szellemi próbatételek sorozatával van telítve. Ezek elviselése kétféle módon lehetséges. Egyik mód a parancsnoktól s a parancsnokon keresztül az egész fenyítő gépezettől való rettevésben megszületett fegyelem módszere.

Ez a rettegésből, félelemből megszületett fegyelem a kapitalista osztály-hadseregek kényszerfegyelme, amely az állandó ellenőrzés lazulásával meg is szűnik. A parancsnok és a legénység osztályellenségek egymással szemben, eltérő érdekeik és nézeteik vannak. Ilyen hadseregben hősiesség, önfeláldozás csak nagyon ritkán születik meg.

A másik mód a szilárd meggyőződésen, a politikai öntudaton alapuló vasfegyelem. Egyedül csak ez teszi képessé a katonát a legkeményebb megpróbáltatások elviselésére, önálló kezdeményezésre, hőstettek elkövetésére. Ez a politikai öntudaton alapuló fegyelem a Szovjet Hadsereg fegyelme és kell, hogy a mi fegyelmünk is teljes mértékben ilyen legyen.

A mi néphadseregünknek ugyanazokkal a sajátosságokkal kell rendelkeznie, mint amikkel példaképünk: a Szovjet Hadsereg rendelkezik. E sajátosságok egyike pedig az, hogy a hadsereg minden egyes katonájának a legszorosabb együvértartozást kell éreznie a dolgozó néppel és be kell látnia azt, hogy katonai szolgálatának minden egyes fázisában, harcra edzése a dolgozó nép békés építésének, biztonságának az ügyét szolgálja. A néphadsereg katonájának ismernie kell a dolgozó nép összes külső és belső ellenségét és határtalanul gyűlölnie kell azokat. A forró szeretetérzése kell, hogy fűzze a Szovjetunióhoz, a többi népi demokratikus országhoz, ismernie kell a hazánkban fennálló társadalmi rend lényegét és meg kell győződve lennie annak igazáról. Kulturális téren fejlettnak kell lennie, mert csak így felel meg maradéktalanul a szocialista harcos magasztos szerepének. Összefoglalva az egészet, a hadseregnek a szocializmus iskolájává kell válnia.

Ahhoz azonban, hogy mindezeket az eredményeket teljes egészében elérjük, nagyon sokat és nagyon lelkiismeretesen kell dolgoznunk. Az eredmények nem hullanak maguktól az ölünkbe, csak kiváló politikai kiképzéssel tudjuk azokat elérni, mint ahogy az a Szovjet Hadseregnél is történt. A politikai kiképzés kiválósága elsősorban a politikai tiszteken, mint irányítókon, másodsorban a parancsnokokon, mint politikai előadókon, nevelőkön múlik. A politikai kiképzés egész embert és teljes odaadást kíván. Bele kell helyezkedni a bajtársak életkörülményeibe, gondolatvilágába. Ahhoz, hogy valóban jó előadó legyen valaki, szükséges, hogy úgy adjon elő, hogy az előadás magával ragadja a bajtársakat és valóban meg is értsék az előadást.

Ezzel kapcsolatban két, rossz előadótípust szándékozunk itt ismertetni. Az egyik fajta általában nagy tudású, sokat olvasott, a marxi elméletben igen jártas előadó. Oktatási órái egyetemi, akadémikus jellegűek, minden második mondata nehéz, klasszikus idézet. Előadásai igen értékesek lennének, ha azokat olyan hallgatóság előtt tartaná, amelynek minden egyes tagja pártiskolát, de legalább is több szemináriumot végzett. Megfelelne azonban arról, hogy a hallgatóság összetétele többrétű, a bajtársak különböző politikai képzettségi fokon állanak. Az igen képzettek mellett vannak olyanok, akik az előadási anyagot, még egyszerű szavakkal előadva is, csak a legnagyobb figyelem mellett tudják elsajátítani. Természetesen, mivel a többség nem érti az előadást, nem is figyel oda s így nem is fejlődik politikailag, annak a néhány bajtársnak a kivételével, akik értették az előadást.

A másik, rossz előadótípus inkább pattogó hangú katona, csak mint politikai kiképző. Legtöbbször nem is vesz magának annyi fáradságot, hogy

lelkiismeretesen felkészüljön a kiadott anyagból. Készít, vagy legtöbb esetben készített egy hosszú jegyzetet, mely többnyire csak rossz tartalmi kivonata az előadási anyagnak és ezt akadozva olvassa fel a bajtársaknak. A nehezen döcögő, mondhatnánk unalmas előadás alatt a bajtársak ásitoznak, érdeklődés nélkül hallgatják az előadót és talán nem is figyelnek oda. Az eredmény az, hogy politikai tudásuk egyáltalán nem gyarapszik, sőt egyes, kritikusabb szellemű bajtársakban az a helytelen felfogás születik meg, hogy az egész politikai kiképzés nem is olyan fontos valami, hisz az előadó sem vett magának annyi fáradságot, hogy lelkiismeretesen felkészüljön.

A kultúrfelvilágosító munka, a fejlett kulturális élet döntő jelentőségű az eredményes politikai kiképzésnél. Ezt felismerték és számtalanszor hangsúlyozták a szovjet nép, a Szovjet Hadsereg vezetői: Lenin, Sztálin, Zsdánov és más elvtársak. Egy jó színdarabból, egy jó szavalat, vagy egy értékes, komoly énekszám meghallgatásából, hogy a szocialista szépirodalomról ne is beszéljünk, sokszor többet tanulhat valaki, jobban megérti az aktuális politikai tennivalókat és érzelmileg sokkal közelebb kerül az egész szocialista munkához, mint némely száraz és sokszor csak formálisan megtartott előadásból. Esetleges közömbössége is hamarabb eltűnik és jobban viszonyul egész politikai életünkhöz.

Ezenkívül az a bajtárs, aki bevonulása előtt falujában nem talált elég lehetőséget arra, hogy a szocialista szépirodalom remekműveit olvashassa, az alakulat könyvtárában kell, hogy olvassa a Politikai Főcsoportfőnökség által rendelkezésünkre bocsátott értékes könyveket. Ez nagy kihatással lesz úgy katonai szolgálatainak ideje alatt, mint később, leszerelése után, egész életére. Hatalmas nevelési lehetőségek rejlenek a könyvekben s az egész kulturális munkában, azonban mindezeket sok alakulattal éppen a parancsnokok nemtörődomsége a kulturális munkával szemben, kihasználatlanul hagyja, nem értékesíti. Elvben megvan az idő a kulturális életre, azonban a parancsnokok sok esetben nem hatnak oda, hogy ez az idő valóban arra is legyen felhasználva és maguk sem járnak elől jó példával.

A politikai kiképzéshez kiadott „Módszertani útmutató” nagyon jó. Meggyőződhetünk azonban arról, hogy nagyon sok előadó bajtárs nem használja fel kellőképpen ennek igen értékes útmutatásait, nem említi fel a füzetben lévő példákat, amelyek pedig az anyag elsajátításához nagyon is szükségesek lennének.

A politikai kiképzés nem szorítkozhatik csupán az előadások keretére. A katonai kiképzés alatt, legyen az harcászati, alakí, anyagi vagy bármily más szakkiképzés, állandóan hivatkozzunk a szovjet példákra, minden ténykedésünket hozzuk összhangba néphadseregünk politikai céljaival és helyzetével. Egy jó parancsnoknak jó agitátornak is kell lennie és állandóan használni kell a meggyőzés fegyverét. Ha a kiképzésnél nem támasztunk alá minden fontosabb ténykedést politikailag, nem is érünk el megfelelő eredményt és a bajtársakban az a nézet alakulhat ki, hogy a parancsnok csak kötelességből és nem meggyőződésből foglalkozik a politikai kiképzéssel.

Nem beszélnek eleget azokról a dicső példákról, melyek lelkesítik a harcosokat. Matroszov, Zseleznyák, Zója, Momys Uli Baurdzsán hőstetteit nem tárják oktató és követendő példának a bajtársak elé.

Sok más hiányosság van még ezeken kívül, mint amiket itt felsoroltunk. Értéktelen lenne azonban e munka, ha nem próbálnánk utat mutatni a hiányosságok megszüntetésére.

Elsősorban minden előadó vigyázzon arra, hogy soha ne akarja a kiadott politikai oktatási anyagot mintegy mellőzve a saját maga által összeállított anyagot előadni. Az oktatási anyag összeállítói számoltak már a bajtársak különböző fokú képzettségével és úgy állították össze az anyagot, hogy azt mindenki a legkönnyebben megértse. Előadás előtt a legfelkiismeretesebben készüljünk fel az anyagból, készítsünk áttekinthető jegyzeteket (a jegyzet nem tartalmi kivonat) és követeljük meg a bajtársaktól is a jegyzetkészítést. Az előadás módja legyen egyszerű és világos. Ne akarjunk egyetemi stílusban előadni, de elsőrendű követelmény, hogy az előadó teljes mértékben tisztában legyen az előadási anyaggal, nehogy felolvassa azt. Igyekezzünk lehetőleg mindig személyes példákkal élni és az előadási anyagot hozzuk kapcsolatba a bajtársak életével. Ne általánosságban beszéljünk a dolgokról, mert így sokkal nehezebben ragadja meg a bajtársak figyelmét, mint személyükre vonatkoztatva, saját életkörülményeikbe átvéve. Ha valaki nem értette meg az anyagot, magyarázzuk el kétszer, háromszor, ha szükséges.

A cél az, hogy mindenki megértse és elsajátítsa az anyagot.

Minden parancsnoknak nagyon ajánlatos többször is elolvasni a „Volokolámszki országút”-at. Példát vehetünk Momys Ulj Baurdzsánról, aki döntő súlyt helyezett a politikai kiképzésre s minden körülmények között szakított arra időt, hogy átpolitizálja a helyzetet a legváltáságosabb órákban is. Ennek a helyes politikai kiképzésnek az eredménye lett a zászlóalj katonai hőstette.

Szűnjön meg a legrövidebb időn belül az, hogy a kultúrmunka mostohagyermek legyen a csapatnál. Vessük le szűklátókörűségünket a kultúrmunkával kapcsolatban és ismerjük fel már végre azt, hogy ez a politikai kiképzésnek egyik legsikeresebb támasza. A színház nem luxus, üres, értéktelen szórakozás színhelye többé, hanem a szocialista nevelés segítő eszköze a szórakozáson keresztül. A másik kérdés: mire való a könyvtár értékes könyvei a csapatnál, ha a könyveket csak nagyon kevesen olvassák? Nincs idő! — válaszulják legtöbbször a parancsnok bajtársak — minden percünk le van kötve a katonai kiképzéssel. Elfelejtik azonban azt, hogy nem teljesértékű a katonai kiképzés akkor, ha az nincs politikailag kellően alátámasztva. Természetesen, ha a parancsnokok rossz példával járnak elől a könyvolvasás terén, akkor nem lehet mást várni a beosztottaktól sem. Pedig hatalmas nevelési lehetőségeket hagyunk kihasználatlanul a könyvolvasás elhanyagolásával s ha a bajtársakkal nem szerettetjük meg a szocialista irodalom remekeit katonai szolgálatuk ideje alatt, leszerelésük után sem fognak olvasni.

A kiadott „Módszertani útmutató”-t használja fel mindenki lelkiismeretesen előadásához, mert ennek adatai, felvilágosításai feltétlenül szükségesek.

Minden alkalmat ragadjunk meg a legszorosabb együttműködésre a dolgozókkal. Közös pártnapok, kultúrelőadások rendezésével mélyítsük a kapcsolatokat, hogy minden egyes bajtárs állandóan érezze szoros összefüggését a néppel. Fokozzuk a hűséget és szeretetet minden egyes baj-

társban a Párt, Rákosi elvtárs, Farkas elvtárs és a többi vezetőnk iránt. Ne találjuk sohasem elégnek a dicső Szovjet Hadsereg méltatását, rengeteget kell még tanulni tőlük és a hadsereg nagy vezéréől: Sztálin elvtárstól.

Itt kapcsolódunk az előbb említett kulturális munka fontosságához, mert a szovjet könyveken keresztül ismerjük meg kellőképpen milyen nehéz, hősiességgel folytatott a Bolsevik Párt, a Vörös Hadsereg s az egész szovjet nép Lenin, Sztálin vezetésével. A könyvekből ismerjük meg az „Ifjú Gárda” gyermekhőseit, a „Diadalmas esztendő” bátor harcosait, az „Acélt megedzik” rettenthetetlen szovjet emberét, a „Távol Moszkvától” kemény munkásait, mérnökeiket, a „Vasáradat” emberfeletti megpróbáltatásokat tűrő asszonyait, férfiai, az „Új barázdát szánt az eke” paraszt hőseit, a „Volkalamszki országút”, a „Nappalok és éjszakák” vörös katonáit, akik mindnyájunk példaképei. Hosszú volna felsorolni mindazokat a könyveket, amelyek elolvasása közelebb visz bennünket céljaink felismeréséhez és eléréséhez s az eredményes politikai kiképzéshez.

Katonai eszményképek nélkül nehéz lelkes, hős katonákat nevelni. Nekünk azonban rendelkezésünkre áll e téren az egész történelem minden szabadsághőse, haladó szellemű, a nép érdekeiért harcoló katonája. Felsorolhatatlanul hosszú a hősök sora nagy példaképünkönél, a dicső Szovjet Hadseregnél s a saját történelmünkben is bőven vannak, akik a nép szabadságáért hősiességgel harcoltak.

Nem kellően használják a parancsnokok a politikai nevelőmunka eszközei közül a dicsőreteket sem. Nagyon keveset tudok olyanról, hogy megírták valamelyik bajtárs lakóhelyére, volt munkahelyére, hogy az illető kiválóan teljesíti katonai szolgálatát, a népi iránti szent kötelességét. Ennek pedig mindenestre nagyon jó nevelő hatása lenne a bajtársak között. Mégsem élnek eléggé ezzel a szolgálati szabályzat által biztosított lehetőséggel a parancsnokok.

Ezek lettek volna elgondolásaim a politikai nevelésben fennálló rendellenességek, hiányosságok megszüntetésére. Valószínűnek tartom, hogy sok, még fennálló hiányosságot nem említettem. Kérem ezért a bajtársakat: szóljanak hozzá, egészítsék ki cikkemet. Minden becsületesen gondolkozó parancsnoknak kötelessége, hogy jól kiképzett, minden nehézséget leküzdő, önfeláldozó katonákat neveljen Népközlársaságunknak. Ennek a megtisztelő feladatnak azonban csak úgy tud eleget tenni, ha a politikai nevelőmunkát a lehető legtökéletesebbre emeli és teljes odaadással foglalkozik beosztottaival. Ehhez szükséges azonban az, hogy elsősorban saját magát képezze és ne sajnáljon sem időt, sem fáradságot, hogy hasonlóvá tegye magát a Vörös Hadsereg parancsnokaihoz.

Mi egy olyan eszmének vagyunk harcosai, amely az egész emberiség ügyét, a világ valamennyi dolgozójának boldog jövőjét szolgálja. Mi nem zsoldos katonák vagyunk, akik pénzért végzik kötelességüket. Nagy és megtisztelő feladat vár ránk a politikai nevelés és a katonai kiképzés terén, hogy ezeket megvalósítva, szeretett vezetőink nyugodtan jelenthessék Rákosi elvtársnak: „A magyar népi demokrácia olyan hadsereggel rendelkezik, amely, ha sor kerül arra, eredményesen meg tudja védeni népünk szabadságát és békéjét!”